

Проповед 194

Смелост да следваш Исус

Прочит: Матей 14, 22 - 33

Скъпи братя и сестри,

Какво и кого следвате? Какви цели имате за живота си? Каква е посоката, в която сте поели и в която искате да вървите? Често поставям тези въпроси в проповедите си, защото считам, че те са важни. Важно е как живеем живота си, важно е какво правим, какви са целите, които си поставяме, важно е какво правим всяка минута от живота си, важно е как постъпваме. Затова е необходимо отново и отново да си задаваме въпроса - накъде сме тръгнали, какво правим и какви са целите ни, които преследваме. Важно е да вървим смело по пътя на живота си, но никак не е маловажно как вървим и точно по кой път вървим. Защото пътища в този свят има много, но само един единствен път води до Бога и той е този, който Исус Христос е проправил. Всички останали пътища са наш ангажимент и наши собствени измислици. Разказва се следната история на едно бедно семейство, което с години спестявало пари, за да отиде в Америка. Накрая, когато събрали с големи усилия парите, се качили на кораба и внимателно разпределили яденето си така, че да стигне за всички дни докато са на кораба. Тъй като били бедни обаче, яденето съвсем не било достатъчно. След три дни едно от децата се оплакало на баща си, че му било омръзнало еднообразното меню, което имали всеки ден - само сандвичи със сирене. Бащата се съжалил над детето и му дал последната си медна монета, за да си купи сладолед. Изминало доста време, докато детето се върне. Когато обезпокоеният баща го попитал къде се е бавило толкова много време, детето отговорило, че е било в кухнята и там било изяло една голяма пържола с гарнитура и три сладоледа. И всичко това само за една медна монета, учудил се бащата. Не - отговорило детето - храната на кораба е безплатна, тя влиза в цената на билета. Днес много хора и много християни живеят по точно този начин – мислят, че могат да се справят със своите собствени усилия и да живеят живота си така, както те желаят. Мислят си, че всичко в живота им е плод на собствените им усилия и труд. Има един път, по който ние, християните, сме тръгнали, и ако искаме да го вървим докрай, трябва да се посветим изцяло на Този, Който ни е призовал. Бог иска да Го следваме и да вървим с Него докрай. Оценете силите си и много бързо ще разберете, че ако разчитате само на себе си, доникъде няма да стигнете. Нашата цел трябва да бъде да следваме Исус, защото Той ще ни заведе при Спасението и при Бога, и хванем ли се за Него, не бива да Го изпускаме. Той трябва да е целта и смисълът на живота ни.

1. Предистория. Непосредствено преди текста, който днес е обект на нашето внимание, намираме разказа за чудото с нахранването на 5000-те човека. Представете ли си как са се чувствали хората, присъствали на това чудо - колко хубаво им е било, колко близо до Бога са се усещали. Толкова голямо чудо! Накрая Бог е слязъл на земята, за да се погрижи за хората, накрая Бог е тук, за да помисли и за нас; щом Бог е с нас няма от какво да се плашим! Учениците също бяха въодушевени. Никога не бяха преживявали нещо подобно. Сега можеха да преместят планини с голи ръце, можеха да направят всичко! Колко хубаво щеше да бъде, ако целият живот протичаше така и всичко се подреждаше по този начин - ако Бог вършеше всичко и винаги толкова чудно.

2. Промяната. След като нахрани хората, Исус ги отпрати: **"И начаса Исус накара учениците да влязат в ладията и да отидат преди Него на отсрещната страна, докато разпусне народа."** Исус отпраща учениците, не ги оставя да се насладят на този миг на въодушевление и радост. Исус не искаше учениците му да се концентрират върху външното, искаше да ги научи да уповават не на вярата си в чудесата, а на връзката и взаимоотношенията си с Него. Представете си колко голямо е предизвикателството. Досега учениците са били с Исус, досега са Го слушали и са черпили енергията си от Неговите думи и Неговите действия. Сега те трябваше да останат сами. Когато си бил въодушевен за Бога и от Бога, е ужасно да не чувстваш повече Неговата близост, да не чувстваш, че е близо до тебе. Тогава е най-трудно. Понякога ние, християните, си мислим, че можем и трябва да живеем винаги на гребена на вълната. В живота ни обаче това не е възможно. Понякога се появяват трудности - чувстваме се сами и без надежда, чувстваме, че сме загубили посоката, чувстваме се далеч от Бога. Исус искаше да научи учениците си на нещо много важно - че животът ни като християни не се състои само от хубави моменти, но и от трудни моменти, от ситуации и състояния, които не можем да разберем. И така, учениците тръгнаха към другия бряг без да знаят къде отиват, без да имат своя водач и Спасител до себе си.

3. Къде е Исус? След като отпрати учениците Си, къде отиде Исус? Ако ние бяхме на Негово място, сигурно щяхме да се порадваме на славата, която хората ни отдават и на положителните им възгласи и възклицания. Исус обаче не прави така, Той е решил да инвестира времето си по друг начин: **"И като разпусна народа, изкачи се на хълма да се помоли насаме. И като се свечери, Той беше там сам."** Исус отиде да се моли. Това е нещото, за което искаше да остане сам. Исус не беше като нас - да иска да остане сам, за да има Свое собствено свободно време или както ние често казваме, да има време за Себе Си. Исус искаше да се моли. Целта на тази молитва бе - да бъде в общение с Отца и да се застъпи за учениците. Това е второто, което можем и трябва да научим от тази история - когато Исус не е видим за нас, когато не Го чувстваме, това не означава, че ни е изоставил. Дори и да не Го виждаме и чуваме, трябва да знаем, че Бог е тук и се грижи за нас. Исус Се беше отделил и Се молеше, не за Себе Си, а за учениците Си, не за Своето спасение, а за тяхното. Исус Се моли за нас, за да Се справим с трудните моменти, за да имаме надежда и за да се приближим към Него.

3. Учениците. Когато мисля за тази случка, си мисля, че Исус искаше да подготви учениците Си за времето, което те трябваше да преживеят съвсем скоро - Той искаше да ги научи, че дори и да изчезне за малко, пак ще се върне. Помислете си, че тази случка малко или много прилича на разпъването и възкресението на Исус. Исус изчезва и Го няма, и след известно време се връща, докато учениците са сами и са люшкани от бурята и страховете си: **"ладията беше вече наред езерото, блъскана от вълните, защото вятърът беше насрещен. А в четвъртата стража на нощта Той дойде при тях, като вървеше по езерото. И учениците, като Го видяха, че ходи по езерото, се смутиха и мислеха, че е призрак, и от страх извикаха. А Исус веднага им проговори: Държайте! Аз съм; не бойте се!"** Учениците бяха сами, блъскани от вълните, вятърът беше срещу тях. Надеждата им бързо се изпари. Не вярваха вече в чудеса. Толкова кратко време след чудото с хлябовете, учениците вече не вярваха, че Исус може да им даде живот и да дойде при тях независимо от вятъра, независимо от водата, която ги обкръжава, независимо, че всички обстоятелства бяха срещу тях. Толкова беше вярата им след голямото чудо с нахранването на 5000 човека. Бяха забравили, че има Някой, Който може да ги спаси от всякакво зло, а бяха минали само няколко часа. Толкова можем да кажем за вярата на учениците. Толкова за верността им и за доверието в Бога. Толкова за осъзнаването на Спасителя и Спасението, толкова за осъзнаването на пътя

към вечния живот. Исус не случайно отиде да Се моли за учениците и не случайно отиде да ги пресрещне по пътя им. Те бяха далеч от това, което трябваше да бъдат. В 12 часа през нощта те гребяха, загубили път и посока, загубили и упование, отчаяно нуждаейки се от помощ. В този момент се появи Исус, Този, Който Единствен можеше да ги спаси, Този, Който Единствен можеше да даде спокойствие на развълнуваните им души.

4. Петър. Измежду учениците имаше един, който винаги се движеше по собствена програма, и това беше апостол Петър. За него срещата с Исус не приключваше само с виждането Му, не завършваше с успокоителните Му думи. Той искаше нещо повече: **"И Петър Му отговори: Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата. А Той каза: Ела! И Петър слезе от ладията и вървеше по водата, за да иде при Исус."** 4.1. Копнеж по Бога. Не бива да се заблуждаваме - постъпката на Петър не беше показност, а желанието, което всеки човек има в себе си - да бъде по-близо до Бога. Толкова време бяха отделени от Него, толкова страшна беше бурята, че Петър копнееше да бъде по-близо до Исус. Не копнеем ли и ние за нещо такова, не искаме ли да сме близо до Него, не искаме ли във всяка трудност да чувстваме любящата Му ръка, не искаме ли когато връхлети силната буря, да бъдем в Неговите ръце - това е естественият човешки копнеж, това е нещо, което всеки човек желае. В Псалми 84,2 се казва: **"Копнее и даже примира душата ми за дворовете Господни; сърцето ми и плътта ми викат към живия Бог."** Сърцата ни и плътта ни викат към Бога. Понякога обаче ни е трудно да го осъзнаем. Петър беше почувствал със сърцето си: Нуждая се от Исус повече от всичко друго. Нуждая се и искам да съм близо до Него, независимо каква е преградата между нас. В такива случаи, когато човек е осъзнал нуждата си от Бога, не се интересува каква е преградата и препятствието. Той само съзнава - Исус е единственият ми шанс. И тогава вика: „Може ли да дойда при Теб!“ Там, където ние осъзнаем нуждата от Бога, нито една сила не е достатъчно силна, за да ни държи далеч от Него, нито една преграда не е достатъчно голяма, за да не бъде преодоляна. Исус казва: **"Елате всички вие, които сте отрудени и обременени и аз ще ви успокоя."** Всеки, който е почувствал нуждата от Исус, може да отиде при Него. Всеки е добре дошъл. Затова и Исус покани Петър. Почувствали ли сте нуждата от Исус? Ако да, тогава идете, никой и нищо не бива да застава между вас. Идете сега, не се бавете. Дори да има вода между вас, вие ще я преминете, защото Бог ще премахне всяко препятствие по пътя ви.

4.2. Когато се съмняваме, Бог ни подава ръка. Вярата на Петър, копнежът по Бога, упованието в Исус го заведе там, където беше в момента. Той стоеше на сред Галилейското езеро на метри от Исус и нямаше друга основа под краката си, освен онази, която доверието в Бога му даваше. В тази прекрасна история обаче изведнъж се проявява пукнатина. Петър започва да пропада и да потъва във водата. Какъв беше проблемът? Не е трудно да се диагностицира - съмнението. Петър се усъмни във всичко, в което малко преди това беше повярвал, и започна да потъва. Започна да гледа водата, вместо да се концентрира в Исус, започна да се замисля за физичните свойства на елементите. И започна да потъва. **"Но като видя силния вятър, уплаши се и като потъваше, извика: Господи, избави ме!"** Когато започнем да се концентрираме върху ежедневните си задължения и земните неща, започваме да губим пътя към спасението си от очи и започваме да потъваме. Ако сте загубили пътя си в живота и Исус не е центърът на ежедневието ви, тогава много е вероятно причината да е същата като при Петър - да сте насочили поглед към земните неща, а не към небесните. Това е опитност, която се повтаря много често - насочим ли поглед към земята, губим от погледа си небето. Хванете ли се за Исус, не Го изпускайте, не гледайте препятствията и

трудностите, не гледайте към това, което е пред вас, а към Този, Който е над вас, към Този, Който може да отвори всяка затворена врата. Бог е по-голям от дребните препятствия по пътя ни в живота. Ако не Го изпускаме от поглед, ще бъдем победители и ще бъдем с Него във вечността. Нещо повече, когато се усъмним, Бог ни подава ръка, за да се спасим - както направи с Петър.

4.3. Маловерието. Исус нарече Петър маловерец: **"И Исус веднага протегна ръка, хвана го и му каза: Маловерецо, защо се усъмни?"** Забележете обаче колко интересна е поредността - Исус първо протяга ръка, за да помогне, а после пита Петър защо се е усъмнил. Това трябва да ви разкрие и каква е природата на Бога. Бог първо ни помага и ни вади от водата, а след това ни помага да разберем защо сме стигнали дотук. Точно обратното на това, което ние хората правим. Бог ни обича толкова много, че ще направи всичко, за да ни върне към правилния курс. Ние често изпадаме в ситуацията на апостола. Това е поради една много проста причина - ние сме маловерци. Вярата ни някак си все не достига да станем такива, каквито Бог иска да бъдем. Ако вярата ви е малко, ако не ви достига да станете такива, каквито Исус иска да бъдем, насочете поглед към Него и тогава ще можем, както апостол Петър, да ходим по водата, да преместваме планини, да сме верни и силни последователи на Бога. "И като влязоха в ладията, вятърът утихна." Доверете се на Исус и тогава всяка буря ще утихне.

4.4. Божият Син. "А онези, които бяха в ладията, Му се поклониха и казаха: Наистина, Ти си Божий Син." Новото чудо послужи, за да даде увереност на всички ученици и да им даде сила да следват Исус. Те отново откриха, че Исус е Божият Син. Упованието им в Него беше отново на ниво. Случката, макар и унижителна за апостол Петър, даде сила и упование на всички ученици и ги доближи до това да открият какъв е Исус.

Ние трябва да доверим живота си на Бога, винаги да разчитаме на Него и да знаем, че Той е единствената ни надежда. Нека да не се съмняваме, а да доверим всичко на Него с вярата, че уповавайки на Него, ще можем да извървим пътя си към вечността. Всяка земна грижа ще бъде разрешена, ако я доверим на Бога. Насочете погледа си към небето, а не към земята, насочете сърцето си към Бога. И никога не се съмнявайте - Бог ще се погрижи за вас. Не бъдете невярващи, а вярващи! Защото за нас няма друг път и друга надежда, освен разпънатия на Голгота и възкръснал Исус. Покажете на този свят силата на вярата и упованието си в Спасителя и, уверен съм, животът ви ще стане пример за много хора. Живейте в светлината! Амин.